

До комплексних медико-соціальних технологій відносяться: технології комплексної профілактики захворювань, корекції та реабілітації здоров'я; медико-соціальні навчальні технології, що сприяють здоров'ю; технології формування здорового способу життя.

Медико-соціальні технології профілактичної спрямованості передбачають заходи зі збереження фізичного, психічного і репродуктивного здоров'я населення на індивідуальному, груповому і регіональному рівнях; санітарно-гігієнічне виховання і формування установок на здоровий спосіб життя з урахуванням особливостей клієнтів і членів їх сімей, груп підвищеного ризику; соціально-гігієнічний моніторинг; розробку цільових програм профілактики захворювань, організацію медико-соціальної допомоги населенню; визначення факторів ризику, які впливають на соматичне, психічне і репродуктивне здоров'я людей; інформування громадян про стан індивідуального і громадського здоров'я, довкілля та ін.

Медико-соціальні технології реабілітаційної спрямованості визначають: організацію психологічної підтримки клієнта з медико-соціальними проблемами; сприяння в забезпеченні спеціалізованої допомоги з урахуванням особливостей соматичної, психічної і соціальної патології людини; медико-соціальний патронаж сімей; залучення членів сім'ї і найближчого оточення клієнта до діяльності груп самопомоги; сприяння в забезпеченні державних гарантій і прав громадян з охорони здоров'я та надання медико-соціальної допомоги; організація медико-соціальної експертизи; проведення заходів медичної та соціальної реабілітації – створення безбар'єрного середовища життєдіяльності, забезпечення засобами пересування; організація заходів професійної реабілітації – професійна підготовка і освіта, працевлаштування, перекваліфікація та ін.

Отже, без знань теорії соціальних технологій до професійної діяльності і конкретних методик роботи з клієнтом неможливі планування, організація та здійснення соціальних послуг.

Основними характеристиками соціальних технологій є: алгоритмічність, послідовність, розбиття на етапи і операції, координованість дій, однозначність виконання процедур, системність, цілеспрямованість і наукове обґрунтування.

Враховуючи суть поняття «технології соціальної роботи» та зміст медико-соціальної діяльності, під технологією медико-соціальної роботи будемо розуміти сукупність прийомів, методів і впливів, які спрямовані на підтримку і охорону здоров'я людини, усунення чи компенсацію обмежень життєдіяльності через інститути медичного і соціального страхування, соціального забезпечення, медико-соціального обслуговування, експертизи, реабілітації тощо.

Маючи характер мультидисциплінарної діяльності, яка реалізується в системі охорони здоров'я і соціального захисту населення медико-соціальна робота використовує форми і методи, що притаманні медичній сфері – профілактичні, реабілітаційні, психотерапевтичні та ін.; системи соціального захисту населення – соціальне консультування, соціальна допомога, соціальне обслуговування вдома, соціальне обслуговування в стаціонарних закладах, організація денного перебування в установах соціального обслуговування, надання тимчасового притулку та ін. Конкретна ж структура медико-соціальної роботи в кожному випадку визначається проблемою життєвої ситуації, у якій опинився клієнт.

Таким чином, в сучасних умовах існує гостра потреба в актуалізації й організації медико-соціальної роботи в кожному закладі системи охорони здоров'я населення. Саме комплексний підхід у наданні допомоги може забезпечити всебічний, гармонійний розвиток людини, створити умови для її повноцінного життя.

Література

1. Каткова И. П., Чичерин Л. П. Концептуальные и методические подходы к организации медико-социальной помощи населению / И. П. Каткова, Л.П. Чичерин // Проблемы семьи и семейной политики. М., 2003. – Вып. 3. – С. 86– 92.
2. Мартыненко А. В. Теория и практика медико-социальной работы : учеб. пособие / А. В. Мартыненко. – М. : Гардарики, 2007. – 159 с.
3. Поліщук В.А. Системний підхід до роботи центрів соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді з формування здорового способу життя / В. А. Поліщук // Таврійський вісник освіти: збірник наукових праць. – Херсон, 2013. – № 4. – С. 90–96.
4. Поліщук В.А. Професійна підготовка фахівців з фізичної реабілітації у контексті неперервної освіти / В. А. Поліщук // Збірник наукових праць Хмельницького інституту соціальних технологій Університету «Україна» // голова редкол. М. Є. Чайківський. – Хмельницький : ХІСТ, 2013. – № 2 (8). – С. 203–208.
5. Филатов Е. А. Педагогическое обеспечение социальной работы в медицинском учреждении : дисс. ... канд. пед. наук : 13.00.06 – теория и методика воспитания / Евгений Александрович Филатов. – М., 2000. – 125 с.
6. Фролова О. Г. О деятельности социальных работников в учреждениях здравоохранения / О. Г. Фролова // Социальная работа в учреждениях здравоохранения. – №4, 1992. – С. 124 – 126.

Вільгош В. В.
магістрант спеціальності соціальна робота
ТНПУ ім. В. Гнатюка
Науковий керівник:
док. пед. наук, проф. Поліщук В. А.

Соціальна анімація як напрям соціальної підтримки дитячих громадських об'єднань
Формулювання проблеми дослідження. Аналіз наукової літератури із проблем соціальної роботи

дозволяє зробити висновок, що у працях науковців залишається поза увагою проблема комплексного теоретичного та практичного дослідження соціальної анімації як одного з напрямів соціальної підтримки дитячих громадських об'єднань. Проблеми соціальної анімації досліджували такі науковці, як: Т. Дедуріна, Л. Сайкіна, Л. Тарасов, М. Ярошенко. Соціальною підтримку дитячих громадських об'єднань у своїх працях вивчали В. Поліщук, Л. Романовська, О. Дронова, Л. Оліференко, та інші.

Мета статті полягає в тому, щоб дослідити соціальну анімацію як один із напрямів соціальної підтримки дитячих громадських об'єднань.

Виклад основного матеріалу. З точки зору інноваційних підходів до соціального виховання дітей і молоді представляє великий інтерес для вітчизняної соціальної роботи соціальна анімація, яку вивчають дослідники різних країн світу [3, с. 60].

Науковці визначають соціальну анімацію як різновид педагогічної діяльності, спрямований на всебічний соціально-культурний розвиток особистості через залучення її до соціальних та культурних цінностей засобами мистецтва та гри задля подолання соціальної дезадаптації [2].

Соціальна анімація на сьогодні виступає одним із важливих напрямів здійснення соціальної підтримки дитячих громадських об'єднань. Необхідність дослідження та впровадження соціальної анімації у діяльність дитячих громадських об'єднань пояснюється позитивною соціалізацією членів дитячих громадських об'єднань, повноцінним задоволення їх потреб та побажань щодо повноцінного розвитку та становлення особистості в сучасному суспільстві.

Основною метою соціальної анімації як напряму соціальної підтримки дитячих громадських об'єднань є здійснення заходів з творчої, виховної, рекреаційної та культурно-розвиваючої діяльності для підвищення ефективності діяльності дитячих громадських об'єднань та соціалізації дітей і підлітків.

Необхідно зазначити, що об'єктом соціальної анімації виступає як дитяче громадське об'єднання в цілому, так і кожен її член зокрема. Суб'єктами соціальної анімації можуть бути кваліфіковані працівники, аніматори дії яких спрямовані на задоволення потреб та інтересів членів дитячих громадських об'єднань.

Основними завданнями соціальної анімації як напряму соціальної підтримки дитячих громадських об'єднань є:

- соціалізація членів дитячих громадських об'єднань;
- реалізація творчих, рекреаційних та культурно-розвиваючих заходів;
- реалізація соціального виховання дітей та підлітків;
- підвищення ефективності діяльності дитячих громадських об'єднань;
- покращення внутрішньогрупових та міжгрупових відносин.

Науковці виокремлюють низку принципів, які забезпечують ефективність анімаційної діяльності, а саме: урахування національних особливостей; синергізм; педагогічний оптимізм; принцип поваги до партнера [5].

У процесі соціальної анімаційної з дітьми та молоддю слід зважати ще й на такі специфічні (інструментальні) принципи, як от: розподіл часу; добровільність; невимушеність; відкритість; принцип опори на власні потенційні можливості людини [1, с. 8].

Важливість соціальної анімації в сучасному суспільстві зумовлена функціями які вона здатна вирішити, до яких відносять:

- функцію адаптації та участі, що має на меті ефективну соціалізацію та пристосування людини до численних змін навколишнього світу;
- функцію рекреації, яка пов'язана з відновленням та розвитком фізичних сил, організацією дозвілля, культурним розвитком;
- виховну функцію;
- коригувальну функцію, що вивільняє людину від щоденної фізичної та психічної втоми, перекидає психологічні вади, виховні та культурні недоліки;
- критичну та стабілізаційну функцію, яка сприяє пошуку нових взаємовідносин між індивідами та групами [4].

Основними напрямками соціальної анімації дитячих громадських об'єднань є: патріотичний; економічний; правовий; екологічний; культурний; рекреаційний; творчий; виховний; соціальний.

Т. Дедуріна у своїх дослідженнях зазначає, що в сучасній соціальній анімації використовуються наступні типи анімаційних програм: ігрові; конкурсно-ігрові та конкурсно-видовищні; фольклорні та видовищно-театралізовані; художньо-публіцистичні; танцювально-розважальні; спортивно-оздоровчі [2].

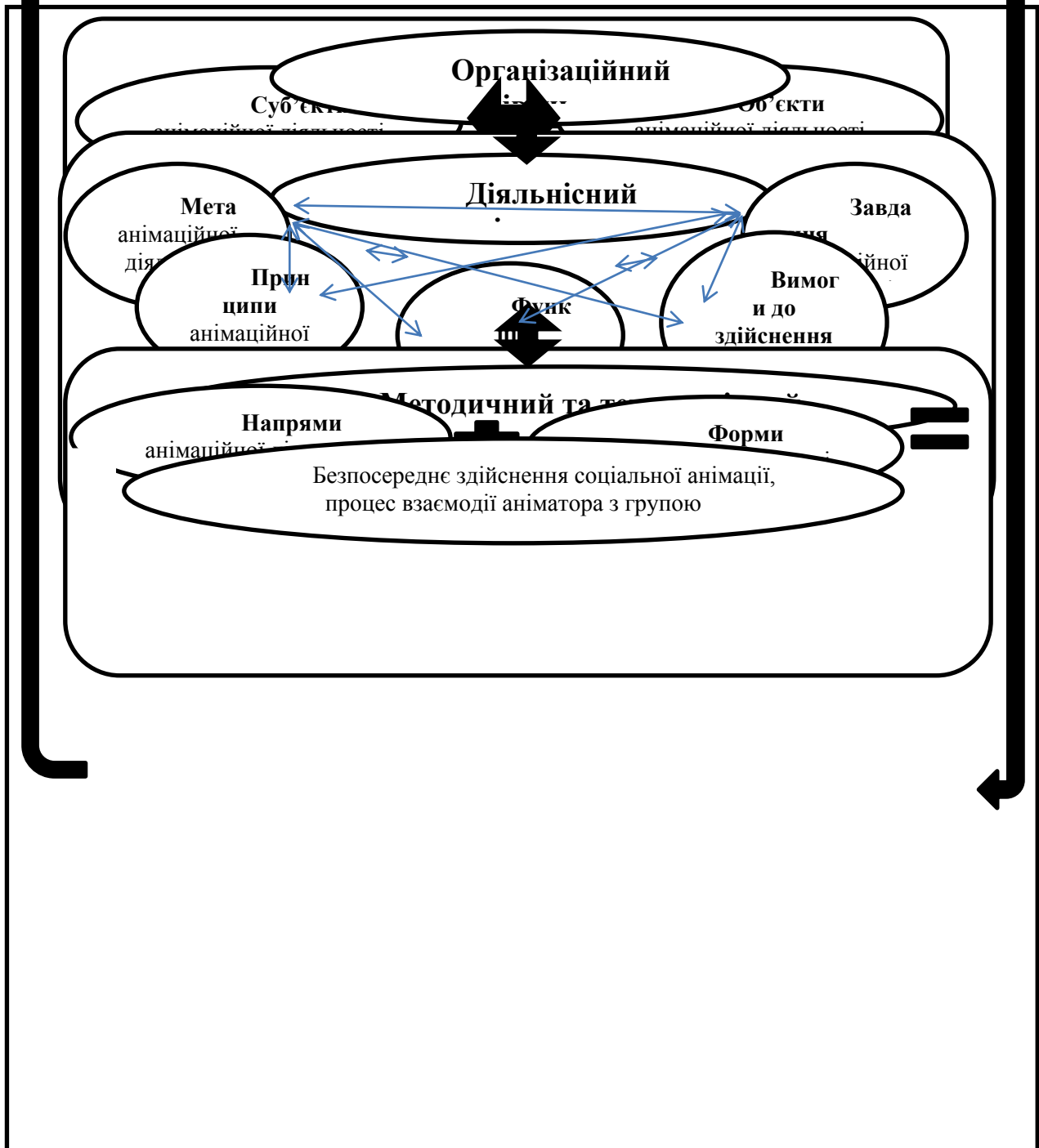
Важливим залишається вивчення досвіду здійснення соціальної анімації як напряму соціальної підтримки дитячих громадських об'єднань. Науковці виокремлюють такі основні рівні соціальної анімації, як:

- організаційний рівень відповідає на такі основні питання: хто ініціює і бере участь у даному процесі [1];
- діяльнісний рівень показує з якою метою і що роблять аніматори. До змісту аніматорської діяльності входить усе те, що відповідає інтересам і потребам громадян з вирішення соціальних проблем місцевої громади;
- методичний та технологічний рівень представлений способами взаємодії аніматора з аудиторією [3].

Характерними вимогами до здійснення анімаційної діяльності, обумовленими специфікою дозвілля є: здійснення у вільний час; добровільність, активність та ініціативність участі в анімаційній діяльності; врахування національно-етнічних особливостей і традицій [3].

Проаналізувавши здійснення соціальної анімації як напряму соціальної підтримки дитячих

громадських об'єднань ми розробили модель соціальної анімації, як взаємопов'язаної системи, вона подана на схемі 1.

становленню індивідуальності, розвитку її внутрішніх можливостей, прагнень, потреб, інтересів. Зміна цілей і цінностей в освіті вимагає розгляду багатьох теоретичних та практичних питань на нових методологічних засадах. Педагогічною наукою проводиться пошук засобів, які забезпечують ефективність навчання, допомагають кожному учневі повно засвоїти зміст програми і водночас створюють умови для самовираження, самовдосконалення у різних видах діяльності. У розв'язанні цих важливих завдань вагоме місце належить формуванню загальнопізнавальних умінь, які входять до складу загальнонавчальних умінь та навичок.

У психолого-педагогічних дослідженнях проблема формування загальнопізнавальних умінь займає чільне місце. Педагоги та психологи розробили різні аспекти цієї проблеми, а саме: визначення сутності понять «уміння» та «загальнопізнавальні уміння» через ключову компетенцію початкової школи «уміння вчитись» (О. Савченко), побудову етапів формування загальнопізнавальних умінь (О. Арделян, Т. Байбара, Н. Коваль, Я. Кодлюк, О. Савченко, Н. Тализіна, В. Цетлін).

Загальнопізнавальні вміння спрямовані на формування у молодших школярів умінь спостерігати,

ІНСТИТУТ ПЕДАГОГІКИ І ПСИХОЛОГІЇ

розмірковувати, запам'ятовувати, відтворювати і застосовувати та перетворювати навчальний матеріал, аналізувати, порівнювати, узагальнювати [6]. Як зазначає Я. Кодлюк, структурний аналіз указаних умінь дає змогу стверджувати, що одні з них є компонентами інших, складніших. Зокрема, аналіз виступає основою для порівняння, у процесі якого відбувається диференціювання ознак на спільні й відмінні, головні та другорядні. Отримані дані в результаті порівняння є змістовою основою для узагальнення. Таким чином, аналіз і порівняння — це обов'язкові структурні компоненти узагальнення. А розвиваються вказані вміння через спостереження, тобто шляхом цілеспрямованого, спеціально організованого сприймання предметів і явищ навколишньої дійсності [5].

Зміст загальнопізнавальних умінь і навичок та його розподіл за роками протягом навчання в початковій школі визначається чинними навчальними програмами для загальноосвітніх навчальних закладів (1-4 класи) [6] (див табл. 1).

Таблиця 1

Зміст загальнопізнавальних умінь та їх розподіл по класах

Клас	Зміст загальнопізнавальних умінь
1 клас	Виділяти в предметах певні ознаки, розрізняти розмір, форму, колір, смак тощо; знаходити у двох об'єктів однакові, схожі і різні зовнішні ознаки; зіставляти групи предметів за однією суттєвою ознакою, помічати зміни в спостережуваних об'єктах за орієнтирами, вказаними вчителем; зробити (з допомогою вчителя) висновок-узагальнення після виконання навчального завдання.
2 клас	Виділяти в предметах ознаки та якості, розрізняючи їх за значущістю (головні, постійно притаманні об'єкту, і другорядні, які за певних обставин можуть з'являтися, а за інших — зникати); встановлювати тотожність, схожість і відмінність між кількома предметами; визначати з допомогою вчителя найістотніші ознаки у виконуваній роботі; встановлювати логічну послідовність викладу подій; застосовувати деякі прийоми смислового заучування (встановлювати логічну і часову послідовність); виконувати логічне групування об'єктів (за видовими і родовими ознаками, вилучати «зайвий» серед чотирьох-п'яти однорідних).
3 клас	Виділяти в об'єктах внутрішні ознаки і якості, розрізняти серед них основні та другорядні; порівнювати конкретні об'єкти за різними ознаками (абстрактні за орієнтирами, визначеними вчителем); зробити висновок-узагальнення з допомогою вчителя; встановлювати зв'язок між причиною й наслідком; добирати факти, які підтверджують висловлену думку або суперечать їй.
4 клас	Визначати головне, самостійно робити висновок із пояснення вчителя; знаходити нове, досі не відоме, ставити запитання; користуватися порівнянням та аналогією як засобами встановлення нових ознак і якостей; класифікувати й групувати вивчений матеріал, знаходити і пояснювати причинно-наслідкові зв'язки; доводити правильність певного судження та власної думки; користуватися прийомами осмисленого запам'ятовування (план, зіставлення, опорні слова); виконувати творчі завдання (доповнити задачу, продовжити розповідь, відтворити початок розповіді, запропонувати новий спосіб розв'язування та ін.).

Пропонований перелік може уточнюватися вчителем залежно від умов та особливостей роботи з певним контингентом учнів. Слід зазначити, що в кожному наступному класі розвиваються вміння, формування яких відбулося в попередньому.

Оскільки загальнопізнавальні вміння, так само, як і знання, можуть бути засвоєні з різним ступенем самостійності, багато дослідників у своїх роботах особливу увагу приділяють етапам їх формування.

О. Арделян, О. Бугрій, О. Єпішева, В. Крупіч, В. Паламарчук, А. Усова та А. Бобров виділяють такі етапи формування загальнопізнавальних умінь:

- 1) етап кумуляції;
- 2) етап діагностики;
- 3) етап мотивації;
- 4) етап рефлексії;
- 5) тренувальний етап;
- 6) етап узагальнення;
- 7) етап контролю і корекції [1; 3; 7; 8].

Розглянемо їх характеристику.

Етап кумуляції — тобто набуття досвіду використання інтелектуальних умінь — найхарактерніший для початкової школи, де учні оволодівають інтелектуальними вміннями практично. На цьому етапі доцільно застосовувати підготовчі вправи, що актуалізують минулий досвід. Проте цей етап продовжується

ІНСТИТУТ ПЕДАГОГІКИ І ПСИХОЛОГІЇ

в старших класах на більш високому теоретичному рівні. У середніх і старших класах нагромаджується досвід використання складніших способів навчальної роботи, в тому числі методів наукового пізнання.

Кожному вчителю треба знати, якими знаннями, вміннями і навичками володіють учні на початку навчального року. Діагностику реального рівня сформованості загальнопізнавальних умінь здійснюють по-різному. Найпоширеніший спосіб — контрольні й самостійні роботи, основною діагностуючою частиною яких є запитання, задачі, вправи або завдання репродуктивного і продуктивного типу. Визначається рівень сформованості умінь за допомогою діагностичних вправ, які охоплюють завдання репродуктивного, продуктивного і творчого характеру.

За діагностикою сформованості загальнопізнавальних умінь йде етап мотивації, вироблення глибокого, постійного інтересу в процесі оволодіння прийомами навчальної роботи. Головним завданням учителя на цьому етапі є створення атмосфери приязні та зацікавленості, стійкого інтересу до процесу оволодіння вміннями та навичками, тобто створення сприятливих умов для виникнення позитивних емоцій як природного наслідку пізнавальної діяльності. Кожному учневі треба дати можливість успішно застосувати інтелектуальні вміння, закріплювати повторними діями позитивний результат, бо тільки на основі особисто досягнутого можливе формування стійкого інтересу до певного способу діяльності. На етапі мотивації корисно застосовувати різні девізи, епіграфи до уроку, серед яких мають бути й такі, що мотивують діяльність, спрямовану на оволодіння загальнопізнавальними вміннями.

Етап рефлексії дає усвідомлення суті та структури певного вміння, розроблені правила допомагають реалізувати вміння. Коли учні переконалися в необхідності й корисності того чи іншого вміння, вчитель має подбати про те, щоб вони глибоко усвідомили його сутність. Цей етап органічно пов'язаний із попереднім. Осмислення процесу навчання — один із принципів дидактичної концепції формування інтелектуальних умінь, зокрема, й мислення, в цілому.

Наступний етап формування інтелектуальних умінь — тренувальний. Під час цього етапу відбувається поступовий перехід від репродуктивної до творчої діяльності, коли відпрацьовується певне вміння. Для цього етапу варто розробити систему вправ і завдань для застосування умінь у стандартних і нестандартних умовах.

На узагальнюючому етапі пізнавальний інтерес переростає у нагальну потребу, вміння частково автоматизуються, відбувається перенесення набутих знань та умінь на інші предмети. У психології перенесенням називають вплив одного виду діяльності на полегшення чи утруднення іншого.

Останній етап формування загальнопізнавальних умінь — етап контролю і корекції. Під час нього проводять контрольні вправи, що дають змогу перевірити і оцінити рівень сформованості умінь наприкінці певного циклу навчання.

Виділені етапи відображають взаємодію вчителя й учня в процесі формування загальнопізнавальних умінь. Від етапу до етапу розвивається самостійність учня в практичному застосуванні вміння: від спостереження за вчителем, який демонструє зразок виконання дії, до оволодіння вмінням і подальшого використання його в інших навчальних предметах.

Діяльність учителя й учня залежно від етапів формування загальнопізнавальних умінь представимо у вигляді таблиці 2.

Таблиця 2

Діяльність учителя й учня залежно від етапів формування загальнопізнавальних умінь

Етап	Діяльність учнів	Діяльність учителя
Постановка цілей	Усвідомлення учнем значення вміння	Ставиться і пояснюється вчителем
Ознайомлення із зразком виконання дії	Усвідомлення основних структурних компонентів дії	Виконується вчителем на спеціально підібраних прийомах
Оволодіння початковим вмінням	Осмислення сутності дії. Набуття досвіду	Здійснення контролю й корекції учнів
Вдосконалення вміння	Виконання систематичних вправ. Самоконтроль	Учитель мотивує удосконалення вміння і надає допомогу в разі необхідності а також контролює діяльність учня
Перенесення вміння в інші предметні галузі	Застосування вміння в нових, нестандартних навчальних ситуаціях, різноманітній практичній і творчій діяльності	Організація самостійної діяльності учня з використанням вміння в нестандартній ситуації

Таким чином, загальна стратегія дій учителя та учнів під час формування загальнопізнавальних умінь така: кумуляція — констатація — мотивація — усвідомлення суті вміння — використання його в стандартних і нестандартних умовах — перенесення — контроль.

Загальнопізнавальні вміння успішно формуються в системі навчальних вправ із кожного предмета. Результати досліджень показали, що найбільш ефективною є така система вправ: підготовчі, мотиваційні, діагностуючі, навчальні, рефлексивні, прагматичні, практичні, контрольні [1]. Назва кожної групи вправ коротко розкриває їх зміст. Зокрема, мотиваційні вправи спонукають учнів до активної діяльності, вивчення нового матеріалу і застосування нових умінь. Діагностуючі — виявляють рівень сформованості того чи іншого вміння. Навчальні — сприяють формуванню вміння, необхідних під час вивчення саме цього навчального матеріалу і в майбутньому; їх назва дещо умовна, бо всі вправи навчають і розвивають учнів. Рефлексивні

вправи допомагають усвідомлювати новий матеріал і засвоювати нові вміння. Праксеологічні — дають змогу ефективно застосовувати набуті знання і первинно сформовані вміння на практиці. Контрольні вправи проводять з метою контролю за рівнем формування знань, умінь і навичок учнів, у тому числі й загальнопізнавальних.

Дослідження учених-психологів і дидактів показують, що формувати загальнопізнавальні уміння в молодших школярів можна різними шляхами. Спеціальної роботи на засвоєння суті конкретного мислительного прийому вчителі, як правило, не проводять, але діти певною мірою оволодівають ним через просте наслідування способів роботи вчителя й товаришів. За цих умов більшість учнів не піднімається до узагальнення пізнавальної суті прийому, розвиток умінь із віком ледь помітний. І тут доречно нагадати висновок психологів про те, що не можна формувати в дитини розумові операції лише під впливом її особистого індивідуального досвіду, бо це є неекономним шляхом, окрім того, загрожує виникненням шаблону мислительних процесів, що заважатиме дитині піднятися до узагальнення власних міркувань.

Узагальнюючи вище сказане, зазначимо, що вчителям слід спеціально формувати у молодших школярів загальнопізнавальні уміння через поетапне оволодіння ними. Спочатку слід дітям пропонувати підготовчі вправи, які допомагають їм набути досвід виконання елементарних операцій: виділення ознак, диференціювання істотного і неістотного, розчленування поняття, первинне узагальнення, тобто опанувати операції, без яких неможливе жодне із загальнопізнавальних умінь.

Таким чином, поетапне формування загальнопізнавальних умінь є просто необхідним. Ці етапи передбачають використання відповідних завдань і вправ, складання яких повинно включати процесуальний, змістовий та мотиваційні компоненти. На сучасному етапі не всі вчителі володіють знаннями про етапи формування загальнопізнавальних умінь, відповідно вони не формують у молодших школярів ці вміння, а це є помилково, адже учні переходячи з початкової школи в середню не можуть самостійно без допомоги вчителя проаналізувати, порівняти, класифікувати даний об'єкт чи явище.

Список використаних джерел

1. Арделян О. В. Загальнопізнавальні вміння як компонент критичного мислення молодших школярів / О. В. Арделян // Рідна школа. — 2001. — № 4. — С. 78–80.
2. Байбара Т. М. Методика навчання природознавства в початкових класах / Т. М. Байбара. — К. : Веселка, 1998. — 334 с.
3. Бугрій О. Формування узагальнених пізнавальних умінь / О. Бугрій // Рідна школа. — 2004. — № 3. — С. 32-34.
4. Дмитриев А. Е. Повышение познавательной активности учащихся в процессе формирования учебных умений и навыков / А. Е. Дмитриев // Формирование познавательной активности младшего школьника : сб. науч. трудов; под ред. Д. С. Яковлевой. — Владимир, 1983. — С. 16-18.
5. Кодлюк Я. П. Формування у молодших школярів загальнопізнавальних умінь / Я. П. Кодлюк // Початкова школа. — 1995. — № 12. — С. 8–11.
6. Навчальні програми для загальноосвітніх навч. закладів із навчанням українською мовою. 1-4 класи. — К. : Видавничий дім «Освіта», 2012. — 392 с.
7. Паламарчук В. Ф. Як виростити інтелектуала / В. Ф. Паламарчук. — Тернопіль : Навчальна книга – Богдан, 2000. — 152 с.
8. Усова А. В. Формирование в учащихся учебных умений / А. В. Усова, А. А. Бобров. — М. : Знание, 1987. — 80 с.

УДК 659.1.01

Боровець Марія Романівна

магістрант Інституту педагогіки та психології

(Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка)

м. Тернопіль

Науковий керівник

Поліщук Віра Аркадіївна

СОЦІАЛЬНА РЕКЛАМА В ЖИТТЄДІЯЛЬНОСТІ СУЧАСНОЇ МОЛОДОЇ ЛЮДИНИ

У статті здійснено визначення місця і ролі соціальної реклами в соціальній роботі та соціальній політиці; розкрито основні правові засади функціонування соціальної реклами в Україні; охарактеризовано принципи ефективного впровадження соціальної реклами в молодіжне середовище, виокремлено особливості впливу соціальної реклами на життєдіяльність сучасної молодшої людини.

Ключові слова: соціальна реклама, молодь, життєдіяльність сучасної молодшої людини, рекламно-інформаційна компанія.

Молодь – один з найбільш активних суб'єктів сприйняття реклами і важливий об'єкт рекламного впливу. Дослідження в Україні показали, що пріоритетними джерелами інформації для молодшої людини є сім'я, ЗМІ (особливе місце займають електронні ЗМІ) і реклама.

Констатуючи факт значного впливу реклами на формування світогляду сучасної молоді, не можна не відзначити її важливу роль у процесі соціалізації підростаючого покоління, в становленні та зміцненні позитивних соціально - політичних і моральних якостей молоді.

Слід відзначити важливу особливість сучасної реклами – широку поширеність. В сучасних умовах